ПО ЖИЦИТѢ

Оживи се блатото,
пѣятъ кекерицитѣ,
брѫмнаха наоколо,
затрептѣха жицитѣ:

— Ало! Ало! Бързайте,
птиченца презморчета,
всичко е разцъвнало
изъ градини, дворчета!

Рой мушици палави
бликатъ изъ тревицата,
Ало! Ало! Тръгвайте,
чакатъ ви дечицата! —

Чуха бързокрилитѣ,
чуха ластовичкитѣ.
Подиръ два дни ето ги —
долетѣха всичкитѣ...

Веса Паспалеева

СТРАШНИЯТЪ ЗВѢРЪ

Бѣхъ петгодишна, не ходѣхъ още на училище. Но помня единъ лѣтенъ день, помня го, защото за пръвъ пѫть отивахъ на село. Автомобилътъ летѣше по гладкото шосе край Искъра, който лѫкатушеше и лѣеше сребриститѣ си води. Пристигнахме въ селото, което се гушеше въ политѣ на Рила планина.

Деньтъ бѣше хубавъ лѣтенъ день. Засмѣното слънце сипѣше златни лѫчи върху веселата земя. Догдето погледътъ стигаше виждаха се зеленитѣ вѣковни Рилски борови гори. Бороветѣ гордо вдигаха челата си и блестѣха като позлатени на слънцето.

Зеленѣеха се широки горски поляни съ пъстри цвѣтя и сладки алени ягоди. Отидохме съ татко въ една такава поляна да беремъ ягоди. Азъ се поотдалечихъ малко. Изведнажъ се мѣрна малка тъмножълта животинка, изскочи отъ една дупка и бързо се скри въ друга. Азъ извикахъ. Татко видѣ, позасмѣ се и ми каза, че това било невѣстулка.

Тръгнахме пакъ изъ полянката. Азъ бѣхъ съ боси крака обути въ сандали. Татко вървѣше напредъ. Нѣщо ме щипна по крака. Азъ изпищѣхъ и се вкаменихъ. Татко се обърна и затича къмъ мене. Той помислилъ, че ме ухапала змия. Но като видѣ върху босия ми кракъ една червена мравка, той се засмѣ на моя страхъ отъ тоя страшенъ звѣръ. Смѣхъ се и азъ, смѣха ми се и всички въ селото.

Елисавета Александрова